

***Estranya forma de vida* - Ferran Sáez Mateu**

A l'entrada *sistema* d'aquest llibre, Ferran Sáez Mateu (la Granja d'Escarp, 1964) constata que els sistemes filosòfics del segle XIX neixen per compensar les deficiències higièniques de l'època. En ple segle XXI, les idees poden ser endreçades de forma més adient gràcies al recurs atzarós del diccionari, que l'autor anomena *breviari*.

Encara que *Estranya forma de vida* no exposi un sistema, no és difícil detectar-hi una jerarquia. A la cúspide hi trobem tres conceptes negatius, les variants dels quals el llibre entrellaça en diferents àmbits: les masses, la vulgaritat i “la immensa catàstrofe intel·lectual anomenada romanticisme”. Després de llegir el breviari, entenc que si a Ferran Sáez el fascina la viola de gamba no és només per la riquesa dels harmònics, sinó també perquè simbolitza com era la música abans de l'aparició de les audiències massives.

Estranya forma de vida, que manté un delicat equilibri d'observacions, somnis, pensaments, citacions, episodis històrics, exercicis literaris, *boutades* i records personals, es llegeix amb plaer per dos motius. En primer lloc, perquè està escrit amb gràcia, és a dir, que és precís, imprevisible i juganer. En segon lloc per la provocació sistemàtica (ara sí), entesa tant per l'exposició de reflexions sòlides però poc habituals, com per l'estranyesa amb què l'autor presenta tot de fenòmens que vivim cada dia. En aquest sentit, no és casual que un dels substantius més utilitzats en el llibre sigui “imbecil·litat”.

L'autor assegura que el nazisme és el primer moviment vinculat a la mentalitat “alternativa”, és a dir, al naturisme, l'orientalisme i l'esoterisme. Detractor de la cultura *pop* com a compendi de la massificació decadent del romanticisme, Ferran Sáez blasma tendències tan consolidades com la dieta mediterrània, la vehemència assembleària, la figura del discrepant professional, l'avantguarda subvencionada, l'escepticisme banal, les xarxes socials, l'homeopatia, el turisme i l'esport.

Aquest breviari no agradarà als avis que es consideren més joves i rebels que el seus néts, però complaurà els detractors del gregarisme i de les bajanades *mainstream*. L'autor, doctor en filosofia, ve a ser un dels últims anarcoliberals de Catalunya (Valentí Puig seria l'altre). Si no recordéssim el setge de Sarajevo, li podríem aplicar un terme que fa dècades era un elogi intel·lectual: *francitirador*.